



# Nina Skov-Lauridsens 1. maj-tale

**Taler**

Nina Skov-Lauridsen  
Formand for FOA Odense

**Dato**

1. maj 2024

**Sted**

Kongens Have, Odense

Kære alle jer der er samlet her i dag, hvor vi er beriget med det skønneste vejr.

Den 1. maj – en dag, der bærer en dyb historisk betydning for arbejderbevægelsen. Det er dagen, hvor vi mindes kampen for bedre arbejdsvilkår, solidaritet og retfærdighed. En dag, hvor vi står skulder ved skulder og fejrer vores fællesstyrke som arbejdsmodtagere.

Vi har brug for hinanden og vi har brug for at stå sammen – for selvom meget har ændret sig siden de første 1. maj demonstrationer, er vores kamp fortsat aktuel og nødvendig.

Jeg vil i dag koncentrere mig om to emner: ulighed og velfærdssamfund.

Den verdensberømte franske økonom Thomas Piketty skriver i sin seneste bog (En kort historie om lighed), at ligheden er øget betydeligt i hele verden i løbet af de seneste 200 år. Vi har gennem sammenhold og kamp opnået en stadig mere ligelig fordeling af indkomster, rettigheder, uddannelse, adgang til sundhed osv. Her har fagbevægelsen og sociale bevægelser spillet en helt afgørende rolle.

Men Piketty skriver også, at kampen mod ulighed langt fra er slut. Piketty understreger, at de riges modstand mod grundlæggende sociale, politiske og økonomiske forandringer er uforandrede. Det gælder de rigeste og mest privilegerede i de enkelte samfund. Det gælder de multinationale milliardærer og selskaber, der med næb og kløer bekæmper beskatning og andre tiltag, som kan begrænse deres magt.

På den måde er intet forandret, og vi må stadig stå sammen og kæmpe for en retfærdig fordeling af midlerne.

Desværre er den økonomiske ulighed i Danmark vokset de seneste år – skellet mellem rig og fattig er blevet større. Det skal vi have stoppet. Også selvom vi stadig ligger i top ti over de mest lige lande i vesten.

Intet af det, vi sammen har opnået, er kommet af sig selv, og der er stadig særdeles store interesse modsætninger i det danske samfund.

Interesse modsætninger mellem dem, der skummer fløden og dem, der knap nok har råd til skummetmælk.

Sådan bør det ikke være. Der skal rettes op på uligheden. Ulighed får samfundet til at falde fra hinanden. Ulighed skiller os ad. Ulighed gør, at vi mister tilliden til hinanden, og det er vores tillid til hinanden, der er fundamentet for vores velfærdssamfund.

Men hvad er det egentlig, vi taler om, når vi taler om ulighed? Der er masser af tal, men det vi egentlig taler om, er at alt for mange mennesker ikke har nok til at leve et liv, som vi alle finder rimeligt. Bag alle tallene er utallige ulykkelige menneskeskæbner. Vi slås ikke om tal, men for at alle har ret til et værdigt og godt liv.

Den danske økonomi har det egentlig ret godt, men uligheden vokser. Vi har været igennem en periode med meget høj inflation. Det kan mærkes, når bilen skal tankes, huset opvarmes og indkøbskurven fyldes.

Vi har stået med den højeste inflation i 37 år – inflationen må betragtes som en tavs fjende, der udhuler vores købekraft – og de svageste rammes hårdest. Inflationen er faldet, men manges økonomi er stadig presset i bund.

For dem med knappe midler handler det ikke om at aflyse skiferien, men om at der ikke er råd til ordentlig mad eller vinterstøvler til børnene. De har måske ikke råd til at gå til tandlægen, og måske melder de afbud til en rund fødselsdag, fordi de ikke har råd til en gave. Vi nærmer os fattigdom, når mennesker må give afkald på noget, som bør være en selvfølge for alle.

Uligheden kan skabe en forståelseskluft mellem os – en voksende mental

afstand. Nogle tager det bare til efterretning, at priserne stiger, for andre er det en katastrofe. Det er måske svært at sætte sig ind i for dem, der har nok, og de mister måske efterhånden lysten til at bidrage til det solidariske velfærdssamfund. Så taber vi alle. Det må bare ikke ske – vi må alle være med til at passe godt på det samfund vi har – passe på at det ikke knækker i to.

Vi skal sikre en mere retfærdig løn for alle, men det handler om langt mere end det. Det handler også om ulighed i sundhed, ulighed i uddannelse, ulighed i muligheder.

Ulighed, krige og klimaudfordringer viser bedre end noget andet nødvendigheden af og værdien af solidaritet.

Spørgsmålet er: Hvordan kan vi håndtere kriserne og samtidig bevare vores velfærdssamfund, for det må vi for alt i verden ikke give køb på.

Vi må stå fast – insistere på, at der skal rettes op på uligheden, så alle får adgang til et godt liv. Vi står i en vanskelig situation, men vi må stå fast – sammen. Uligheden skal bekæmpes. Det er noget af det vigtigste at sige på denne 1. maj.

Motto på dette års 1. maj plakat er ”Sammen for et bedre arbejdsliv”.

Vi hører det igen og igen. Vi skal arbejde mere. Men vi knokler allerede. Der er ingen nationaløkonomiske begrundelser for at kræve, at vi arbejder endnu mere. Ifølge tidligere overvismand og økonomiprofessor Michael Svarer, har beskæftigelsen aldrig været højere end den er nu, folk knokler som heste, fordi der er en stor efterspørgsel efter arbejdskraft, som er rigtig svært at finde.

Trods det buldrer statsministeren af sted med, at vi skal arbejde mere og samtidig har hun ligeledes ytret:

”Vi skal aflive den sejlivede myte, at det at gå på arbejde skal være lystbetonet”.

Den smager vi lige på én gang til:

”Vi skal aflive den sejlivede myte, at det at gå på arbejde skal være lystbetonet”.

Bare rolig, det er det heller ikke, statsminister – det er benhårdt!

Det bør være en ret, at arbejdslivet bliver så udholdeligt, så godt, så ordentligt, at vi arbejdstagere oftest tænker det er skønt at have et arbejde med gode kollegaer og en lyttende ledelse, der ikke er en lus imellem to negle – med en løn der også kan give muligheder i fritiden samt til en pensionsopsparing – så jeg synes bestemt, vi skal kræve, at det bliver lystbetonet at gå på arbejde – og er det ikke det – skal vi stå sammen for det bedre arbejdsliv.

Derfor er det da også glædeligt, at statsministeren i en kronik i Politiken her den 6. april taler for mere tillid og mindre blind styring.

Statsministeren skriver: De sidste årtiers nærmest blinde tro på incitament, kontrol og optimering har taget overhånd. Og der er brug for et grundlæggende værdi- og kulturopgør, der tager afsæt i en af Danmarks helt store styrker – tillid.

Sådan – lige præcis.

Den private overenskomstforhandling sidste år og den på det offentlige område i år, har begge været i den bedre ende på skalaen over overenskomstforlig.

Endelig – kan man sige – når nu der skal to parter til tango.

En god ting tager vi nemlig med fra Coronatiden. Det er blevet lysende klart, hvem der får samfundets hjul til at løbe rundt.

Og det er ikke altid dem, der belønnes mest – tværtimod. Eller sagt mere direkte. Deres løn er simpelthen for lav, og det handler ikke kun om fag, men også om køn. Der er en skævhed og der er en skævhed, der forfordeler kvinderne. Begge dele skal der rettes op på. Dem, der holder samfundet kørende, skal have en ordentlig løn, og især kvinders store lønefterslæb skal der rettes op på.

Med disse ord – og velvidende at fagbevægelsen stadig har sin berettigelse og der er meget, der stadig skal kæmpes for sammen med jer vil jeg slutte af.

Vi gør en forskel sammen og det skal vi fejre sammen i dag – pas godt på hinanden og nyd vores årlige kampdag – rigtig god 1. maj.

**Kilde**

Manuskript tilsendt af taler

**Kildetype**

Digitalt manuskript

**Tags**

1. maj-tale, Fagbevægelsen

**Relateret**

Marie Holt Hermansens 1. maj-tale  
1. maj 2024

Nicolai Krølbølls 1. maj-tale  
1. maj 2024

Peter Rahbæk Juels 1. maj-tale  
1. maj 2024

Trine Bramsens 1. maj-tale  
1. maj 2024

**URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/nina-skov-lauridsens-1-maj-tale>